

Ранкова яєшня

Богдан Привалко

Зранку поштареві фельд'єгерської служби, декому солдату Кізюку доручили просту справу: відвезти пакет із документами до Генерального штабу і повернутися без пригод. Командир особливо наголосив, що в пакеті — нічого термінового, але й нічого такого, що можна загубити.

Солдат Кізюк уважно вислухав, і зробив рівно те, що від нього вимагалось.

Дорогою він випив кави — густої, по-польськи, меленої просто в склянці. Кава виявилася принциповою: вона опрокинулася на погон трьома жирними плямами, а коли він в туалеті намагався витерти їх вафельним рушником, ще й залишила по собі дивну, майже симетричну смугу. Його відволікли, і про свій зовнішній вигляд він забув.

Повернувшись у батальйон, солдат зайшов до їдальні. Біля кавомашини, як завжди, товклися штабні службовці — люди, які нічого не тямили в довіреній їм роботі, за те, жили від перевірки до перевірки своє краще життя. Свою некомпетентність вони компенсували постійним питтям кави з поважним виглядом та параноїдальною пильністю щодо пліток і новин.

Саме того ранку вони почули, що з Генштабу нібито їде перевірка.

Побачивши нашого поштаря з серйозним виразом обличчя і впевненим кроком людини, яка щойно повернулася "згори", вони миттєво все зрозуміли — до штабу однозначно прибула перевірка.

Не гаячи часу, його колегіально, у складі начальника штабу, заступника начальника того самого штабу і напівтверезого капелана, потягнули до стройової частини.

— Пане полковнику, за вашим наказом і *молитвою*... — почав було капелан, але вчасно виправився. — Тобто *прибули на перевірку* службової документації.

Солдат Кізюк, якому не дали кави, а тепер ще й кудись силоміць тягли, був украй незадоволений, але більше – шокований.

Стройова ще зранку була готова зустрічати високих гостей. Посеред тісного кабінету, руки в боки, з виразом Беніто Муссоліні у фазі діловодчої істерії, стояла Мама Віка на позивний Пуля. Пуля далі площі, де вона мешкала і колись торгувала Маккавою з бідона та цигарками поштучно школярам, ніколи ніде не була, але це не заважало їй орієнтуватися в усіх питаннях: — від розміру шрифту до оборони держави, і носити бойові жетони, наче в "Рембо: Десята кров".

Навколо неї з цирковою вправністю носився десяток дрібних діловодів. Варто було хоча б одному втратити пильність — і вся стройова частина зазнала б трощі, на додачу ще й похованою під лавиною справ, службових карток і рапортів на відпустку із виплатою чотирьохсот шістдесяти трьох процентів від чорт знає чого.

Саме в цей момент Мама Віка розв'язувала складний ребус: як обліковувати Журнал обліку журналів.

Побачивши нашого поштаря (з плямами на погонах), і під повним супроводом, вона миттєво прийняла єдине можливе управлінське рішення — розпливлася у посмішці, як ранкова яєшня.

— Мені б журнал вхідних... — невпевнено промимрив Кізюк.

За допомогою трьох плям на погоні і дивно симетричної кавової мазюки цей шепіт прозвучав як директива про початок загальних бойових дій. Усі присутні, навіть капелан, почали судомно перебирати руками, наче отримали ураження Паркінсоною. Одні плюючись перегортали стоси паперів, інші лежачи на животі нишпорили під шафами. Це виглядало так, ніби супутники зірвалися з орбіти навколо газового гіганта і вирішили організувати власний локальний документальний армагеддон.

Тим часом, з'ївши півтори порції обіду, командир частини зі сторони прохідної, у встановлений час зустрівши генштабівських аудиторів зі штатним фотографом, упевнений в успішності перевірки, і, навіть укладаючи по-приятельськи парі щодо її результатів, зайшов у стройову разом із перевіркою.

За дві секунди впевненість зникла, а підполковнича душа провалилась в талани.

Фотограф працював мовчки хірургічно точно — він знімав Маму Віку, діловодів, папери, і отця капелана в центрі цього усього казна-чого. Кожне клацання затвору віддавалося луною в голові у комбата.

Наступного дня ці фотографії разом із наказом про переведення командира з того батальйону до роти резерву Одеси були акуратно приклеєні на дошку оголошень Генерального штабу.

А журнал "вхідних" знайшовся. На реєстрації. В Журналі обліку журналів.

15.02.2026 Богдан ПРИВАЛКО